

Jennifer
Hillier

Autorka bestselleru
Malá tajemství

**Když
se
nikdo
nedívá**

THRILLER

Co je horší než obvinění z vraždy?
Obvinění ze dvou vražd.

**Když se
nikdo nedívá**

Things We Do in the Dark
Text Copyright © 2022 by Jennifer Hillier
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Petrášková, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3547-1 (pdf)

Jennifer Hillier

**Když se
nikdo nedívá**

přeložila Lenka Petrášková

VENDETA

Obsah

Část první

KAPITOLA 1
KAPITOLA 2
KAPITOLA 3
KAPITOLA 4
KAPITOLA 5
KAPITOLA 6
KAPITOLA 7
KAPITOLA 8
KAPITOLA 9

Část druhá

KAPITOLA 10
KAPITOLA 11
KAPITOLA 12
KAPITOLA 13
KAPITOLA 14
KAPITOLA 15
KAPITOLA 16
KAPITOLA 17
KAPITOLA 18
KAPITOLA 19
KAPITOLA 20
KAPITOLA 21
KAPITOLA 22
KAPITOLA 23

Část třetí

KAPITOLA 24
KAPITOLA 25
KAPITOLA 26
KAPITOLA 27
KAPITOLA 28
KAPITOLA 29
KAPITOLA 30
KAPITOLA 31
KAPITOLA 32

Část čtvrtá

KAPITOLA 33
KAPITOLA 34
KAPITOLA 35
KAPITOLA 36
KAPITOLA 37
KAPITOLA 38

Část pátá

KAPITOLA 39
KAPITOLA 40
KAPITOLA 41
KAPITOLA 42
KAPITOLA 43
KAPITOLA 44
KAPITOLA 45

Část šestá

KAPITOLA 46
KAPITOLA 47
KAPITOLA 48
PODĚKOVÁNÍ

Pro Moxe

*Jsi moje slunce.
Jsi vzduch, který dýchám.
A důvod, proč žiju.*

Část první

*Umi zabít úsměvem,
umi zranit pohledem.*

BILLY JOEL

KAPITOLA 1

Ukazovat bradavky je určitě někde v pořádku, ale rozhodně ne na zadním sedadle policejního vozu v Seattlu, to rozhodně ne.

Paris Peraltová nestihla ani sáhnout po svetru, jak rychle ji sbalili, a tak měla na sobě jen krví potřísněné tílko. Přece je červen. Jenže klimatizace tu jede naplno a jí je zima a připadá si jako nahá. Zápěstí jí svírají pouta, a tak jediné, co může udělat, je sepnout dlaně k sobě a zvednutými předloktími si zakrývat prsa. Vypadá, jako kdyby se modlila.

Ale nemodlí se. Na to je pozdě.

Bolavou hlavu má přelepenou náplastí, kterou jí lékař ošetřil ránu předtím, než ji strčili do auta k policajtům. Musela si ji narazit včera večer nejspíš o vanu, ale nevzpomíná si, že by zakopla nebo upadla. Jediné, na co si vzpomíná, je její manžel ve vaně plné krve a křik, který ji dnes ráno probudil.

Policistka s ohonem plavých vlasů se od volantu dívá do zpětného zrcátka. Od chvíle, kdy Jimmy podepsal tu smlouvu s novou konkurencí Netflixu, společností Quan, na ni lidé nepřestávali takhle zírat. A to bylo už před šesti měsíci. Paris to nesnáší. Když se s Jimmym vzali, očekávala, že bude žít klidný život s vysloužilým komediálním hercem. Tak se dohodli, takhle to mělo být. Ale pak se Jimmy rozhodl, že se mu ještě nechce být vysloužilým hercem, a nic horšího jí nemohl provést.

A teď je mrtvý.

Policistka za volantem se na ni nepřestává dívat do zrcátka a jen občas kontroluje očima cestu před sebou. Paris je jasné, že si ta ženská myslí, že vrahem je ona. Tak jo, fajn, vypadalo to tak. Bylo tam spousta krve, a když na místo dorazil detektiv, tři policisté už na Paris mířili do koupelny pistolemi. Čtyři páry očí si ji tam měřily s přesvědčením, že provedla něco strašného. Nikdo ani nedýchal, a ona vlastně taky ne.

„Paní Peraltová, prosím odložte zbraň,“ řekla policistka. Hlas měla klidný a věcný a zároveň vytáhla pistoli. „A pak vyjdete z té koupelny s rukama nad hlavou.“

Já ale žádnou zbraň nemám, pomyslela si Paris. Tohle jí opakovali už podruhé a stejně jako předtím to nedávalo smysl. *Jakou zbraň?*

Policistka upřela oči níž a Paris její pohled sledovala. Teprve pak si šokovaně uvědomila, že v ruce ještě drží Jimmyho břitvu. A nejen drží, *svírala* ji v pravé ruce tak pevně, až jí zbělely klouby prstů. Zdvihla si ji k očím a nevěřičně ji otočila. To se policistům nezamlouvalo a policistka znovu zopakovala svůj příkaz hlasitěji a naléhavějším tónem než předtím.

Celé to bylo absurdní. Všichni tady přeháněli. Paris přece ne-držela v ruce zbraň. Byl to nástroj na holení, jedna z břitev, které Jimmy vlastnil, protože její staromilecký manžel si liboval ve věcech jako břitvy, kazetáky a telefony s pevnou linkou. Břitvy měl vlastně zakázáno používat, protože jeho zhoršující se třes rukou nedával záruku, že by se s nimi dokázal oholit bezpečně.

Tak proč sakra Paris drží v ruce jednu z těch břitev, tu s ebenovou rukojetí, kterou si přivezl před pár desetiletími z Německa?

Viděla všechno jako ve zpomaleném filmu. Policistka mluvila dál a Paris se znovu rozhlédla po bílé mramorové podlaze, potřísněné růžově zbarvenou vodou z vany. S vodou se tam mísila Jimmyho krev a ona věděla, že když se ohlédne, uvidí za sebou tělo svého manžela

ponořené v hluboké vaně napuštěné po okraj, do které včera v noci vykrvácel.

Neotočila se. Zahlédla ale letmo svůj odraz v zrcadle nad umyvadlem. Viděla v něm ženu jako své dvojče v tílku zacákaném krví. Vlasy měla spleené, v očích divoký výraz a tvář zbarvenou krví, řinoucí se jí z rány nad pravým obočím. Jimmyho stará břitva jí rázem skutečně připadala jako zbraň.

Jako *vražedná* zbraň.

„Paní Peraltová, odhodte tu břitvu,“ nařídila jí znovu policistka.

Paris konečně poslechla a upustila ji na zem. Kovové ostří cinklo o dlažbu a v tu chvíli se na ni vrhli všichni uniformovaní policisté. Jeden z nich jí nasadil želízka a policistka jí přeříkala její práva. Když ji vyváděli z ložnice a po schodech dolů, říkala si Paris, jak jim tohle asi vysvětlí.

Před mnoha lety, když se to stalo naposledy, nemusela vysvětlovat nic.

„Omlouvám se, ale mohli byste stáhnout tu klimatizaci?“ Hroty tuhnoucích bradavek ji doslova bodaly do jemné kůže předloktí. Ačkoliv v Seattlu žila už nějakých dvacet let, nezvykla si její kanadská část na to, že se před každým požadavkem nemusí omlouvat. „Omlouvám se, ale tady vzadu je opravdu zima.“

Policista na sedadle spolujezdce několikrát stiskl tlačítko na palubní desce, až studený proud vzduchu ustal.

„Díky,“ řekla.

Policista se otočil. „Můžeme pro vás udělat ještě něco?“ zeptal se. „Nějakou čokoládu? Nebo se zastavíme na kafe?“

Věděla, že se neptá vážně, a tak mu neodpověděla.

Když ty otázky nemyslí doopravdy, nemusí mu odpovídat.

Paris kdesi hluboko chápala, že je v šoku a že jí ještě nedochází plná závažnost situace. Přinejmenším fungoval její instinkt sebezáchovy. Věděla, že ji zatkli, že ji zavrou a že musí mlčet jako ryba a při

první příležitosti zavolat právníka. Jenže si připadala, jako kdyby se na to všechno dívala odněkud *zvenčí*, jako kdyby se dívala na film, ve kterém se chystají obvinít z vraždy někoho, kdo vypadá jako ona.

Pocit *odpoutání od reality* – tohle slovo se naučila jako malá – prožívá pokaždé, když se dostane do extrémně stresové situace.

Odpoutáním se od reality se její mysl snaží chránit před tím, co se děje s jejím tělem. Jejím tělu se sice teď neděje nic, ale odpoutáním myšlenek od fyzického těla se snaží chránit, kdykoliv se cítí zranitelná či ohrožená.

A právě teď je ohrožen život, který zná, ten, který si vytvořila.

Paris se ale teď v duchu nemůže nikam vytrátit. Jestli má tohle přežít, musí zůstat v realitě, a tak se soustředí na svůj dech. Jak říká svým žákům na hodinách jógy, dech vás udrží při smyslech v každé situaci. Nepatrně zužuje hrdlo, pomalu a zhluboka vtahuje vzduch a potom vydechuje. Trochu to zasyčí, jako kdyby se snažila dechem zamlžit okénko auta, a policistka k ní znovu blýskne znepokojeným pohledem.

Po několika takových nadechnutích – technika *udždžají*, jak se jí říká – má Paris čistší hlavu. Cítí se víc *přítomná* a snaží se uvědomit si, jak krucinál mohla skončit tady, na zadním sedadle policejního auta a na cestě do vězení. Viděla už dost televizních pořadů na to, aby věděla, že policie vždycky předpokládá, že vrahem je manžel či manželka. No samozřejmě, to, že Jimmyho asistentka Zoe na ni ukazovala prstem a ječela z plných plic *Ona ho zavraždila, zavraždila ho, proboha ona ho zavraždila!*, taky příliš nepomohlo.

Oni si myslí, že Jimmyho zabila.

A teď si to bude myslet celý svět, protože tak to určitě vypadá, když ji vyváděli z domu v železnicích, zacákanou krví a dav, šuškející si o smrti jejího slavného manžela, si z toho všeho pořizoval fotky a nahrávky. Ironické na tom bylo to, že ten dav už před jejich domem stál předtím, než Zoe zavolala policii. Paris a Jimmy žijí na

Queen Anne Hill, přímo naproti Kerry Parku, z něhož je nejlepší výhled na celý Seattle. Je to populární místo pro turisty i místní, kde si všichni fotí výhled na město a Mount Rainier, a tak se tu ten dav vyskytoval prakticky denně, jenže dnes místo na město všichni mířili objektivy na jejich dům. A stejně jako nebyl čas, aby si na sebe natáhla jiné tričko, neměla ani čas nazout si jiné boty. Paris slyšela čísi výkřik „Hezké pantofle!“, sotva překročila práh domu. Neznělo to jako kompliment.

Sousedé byli na té ulici také. Bob i Elaine stáli na příjezdové cestě, ve tvářích šok a hrůzu, když ji spatřili. Nenabízeli jí žádnou pomoc, takže už nejspíš slyšeli, co se stalo. A také si asi mysleli, že Paris vraždila.

A to prý byli její přátelé.

V duchu přímo viděla novinové titulky. JIMMY PERALTA, HVĚZDA Z POUGHKEEPSIE, NALEZEN MRTEV VE VĚKU 68 LET. Ačkoliv Jimmyho populární sitcom skončil po deseti úspěšných letech už před více než dvaceti roky, každý ho znal jako syna majitele pekárny z *Prince z Poughkeepsie*. Za tu roli dostal několik cen Emmy a vystřelila ho ke kariéře úspěšného herce, kterou ukončil před sedmi lety. Paris nemusí být novinářka, aby předpověděla, že titulky o smrti jejího muže budou ještě senzačnější než ty, jež komentovaly multimilionový kontrakt, který Jimmy podepsal se společností Quan, když se rozhodl pro comeback. Kdyby se to netýkalo jí, také by si myslela, že to je pěkně šťavnaté sousto.

Dál se soustředí na svůj dech, ale její mysl se odmítá uklidnit. Tohle není v pořádku. Neměla sice mnoho iluzí o tom, že s Jimmym společně spokojeně zestárnou, ale přesto si myslela, že mají víc času. Za ty dva roky jejich manželství se docela snadno sžili. Paris vyučovala šest dní v týdnu jógu ve studiu a Jimmy měl pořád nějakou práci. Neděle ale trávili spolu. Dávali si pořádnou pozdní snídani v nedalekém podniku, kde je majitel vždy usazoval u okna. Jimmy

si dával slaninu a lívance a Paris vafle s jahodami. Pak obvykle mířili do Fremontu na farmářské trhy nebo se projeli do Snohomish podívat se na nějaké starožitnosti. Jindy se zase vraceli rovnou domů, kde se Jimmy věnoval zahradě, občas něco přistřihoval či plel a ona seděla s otevřenou knížkou u bazénu.

Tohle ale není normální neděle. Tohle je noční můra. Paris měla vědět, že to takhle skončí, protože člověk nemůže utéct před jedním životem do druhého a doufat, že bude žít šťastně až do smrti.

Karma si ji přece jen našla.

Nadýchané peříčko upevněné na tom nemožném sandálku ji lechtá na noze. Když je minulý měsíc dostala k narozeninám – ne k těm skutečným, ale k těm, která měla uvedené v dokladech –, připadaly jí legrační a roztomilé. Instruktóři v jejím studiu se složili na tyhle značkové italské sandály zdobené růžovým pštrosím peřím. Měla je nosit ve studiu, aby měla v čem chodit o přestávkách mezi hodinami, ale neodolala a přinesla je domů ukázat Jimmymu. Věděla, že se jim bude smát, a taky se smál.

Jenže teď už jí nepřipadají vůbec legrační. Médiím poslouží jako prostředek k tomu, aby vykreslila její obraz jako bohaté, sobecké nány. Devatenáct let se jí dařilo nebýt ničím nápadná. Opustila Toronto a celý její nový život se zhroutil, když Jimmyho věrná asistentka Zoe uveřejnila jejich svatební fotografii jako ilustraci k tomu článku o nově uzavřené smlouvě. Zoe nechápala, co Paris tak rozčílilo. Jenže do té doby nikdo netušil, že se Jimmy Peralta znovu oženil. Paris spokojeně žila v anonymitě po boku svého muže na penzi a pak se to všechno zhroutilo.

Paris byla Jimmyho pátou ženou a téměř o třicet let mladší, než byl on. Jimmy ten věkový rozdíl nikdy neviděl jako problém – a proč taky? –, ale v očích ostatních vypadala Paris jako zlatokopka, která jen čeká na smrt svého bohatého muže.

A ten je teď mrtvý.

KAPITOLA 2

Úředník ve vězení v King County po ní chce, aby odevzdala telefon, ale Paris ho s sebou nemá. Pokud si vzpomíná, je pořád na stolku v její ložnici, která se stala místem činu.

„Veškerý osobní majetek musí být uložen do pytlíku a zamčen ve schránce,“ informuje ji úředník. Stejně jako policistka, která ji sem přivezla, na ni nepřestává zírat. „Včetně vašich šperků.“

Paris má na sobě jen snubní prsten. Jimmy jí nabídl, že jí koupí i zásnubní prsten, ale ona odmítla, protože věděla, že ho při vyučování jógy stejně nebude nosit. Nakonec ji umluvil na prostý kroužek lemovaný patnácti růžovými oválnými diamanty. Maloobchodní cena byla nestydatých dvě stě padesát tisíc dolarů, ale klenotník nabídl Jimmymu slevu, pokud mu dovolí ten prsten nafotit a publikovat jako reklamu. I to Paris odmítla.

„Nechci žádnou publicitu,“ řekla Jimmymu. „Vážně mi stačí jen obyčejný zlatý kroužek.“

„Na to rovnou zapomeň.“ Jimmy si krátce promluvil s klenotníkem a plácl na pult svou černou kartu American Express. A protože byl Jimmy Peralta, stejně tu slevu nakonec dostal, a tak měl nakonec z prstenu snad větší radost než Paris.

„Paris Peraltová.“ Úředník vyslovuje její jméno s úšklebkem a vyťukává ho na klávesnici. Protahuje jednotlivé slabiky. *Paaariiiss Peraaaalta*. „Mojí ženu trefí šlak, až jí dnes povím, koho jsme zabásli.“

Princ z Poughkeepsie byla její oblíbená show. Mě to nikdy nebralo. Já Jimmyho Peraltu považoval vždycky za blba.“

„Ovládejte se, pane,“ napomíná ho policistka. Stojí vedle Paris tak blízko, jako kdyby si myslela, že by se Paris mohla pokusit o útěk. Hodí hlavou, až její dlouhý ohon švihne Paris přes paži. „Ten muž je mrtvý.“

Paris si stahuje z prstu prsten a podává ho skrze okénko dovnitř. Vedle sebe slyší policistku zamumlat: „Bože, růžový.“ Úředník za pultíkem si prsten podrobně prohlíží, pak ho uloží do malého ige-litového pytlíku a hodí ho do plastové schránky, do které prsten dopadá se slyšitelným *cvak*.

Paris sebou téměř trhne. *Ten prsten má nejméně trojnásobně větší hodnotu než všechno, co jste si za loňský rok vydělal.* Navenek se ale ovládá. Nehodlá tady nikomu poskytovat materiál, který by se dal prodat do bulvárních plátků. Namísto toho upřeně fixuje úředníka očima přes poškrábané plexisklo, až sklopí oči. Jak si myslela, je to zbabělec. Znovu se věnuje počítači.

„Tady to podepište,“ ukazuje jí za sklem soupisku. Je na ní jen jedna věc. *Prsten, diamanty, růžové.* Paris podepisuje.

Za pultíkem se objevuje další policista a asi na něco čeká. Policistka se otáčí k Paris. Zřejmě se jí při zatýkání představila, ale Paris si její jméno nepamatuje, tedy pokud ho kdy slyšela.

„Musíte se převléct,“ říká jí policistka. „I boty. Dostanete tady jiné oblečení. A potom přijdu a promluvíme si, ano?“

„Chci zavolat svému právníkovi,“ říká Paris.

Policistka nevypadá překvapeně, spíš zklamaně. „To můžete udělat, až to tady dokončíme.“

Ozývá se bzučák a Paris odvádějí několikerymi dveřmi do malé, jasně osvětlené místnosti. Nařizují jí, aby se v rohu za modrou zástěnou převlékla. Rychle se svléká, nechává si jen spodní prádlo a navléká si mikinu, tepláky, ponožky a gumové pantofle, které

jí přinesli. Celkem s úlevou se zbavila krví potřísněného oblečení a s radostí si nazula obuv, která nepřipomíná kočičí hračku. Na všem jsou vytištěna písmena DOC.

Snímají jí otisky prstů a pořizují fotografie. Vlasy má spleené a rozčuchané, ale hřeben jí nikdo nenabídl. Dívá se přímo do objektivu se zdviženou bradou. Jimmy kdysi říkal, že na policejních fotkách člověk vždycky vypadá jako zločinec. A on to musel vědět. Dvakrát ho zatkli za řízení pod vlivem a jednou za napadení jakéhosi provokatéra, který rušil jeho show v Las Vegas. Na všech třech fotkách vypadal jako zločinec.

Když skončili s administrativou, zavedli ji k výtahu a sjeli o patro níž. Mladý policista, který jí dělal doprovod, k ní občas zabloudil pohledem, ale neřekl ani slovo, dokud se nedostali do cely. Přeskačujícím hlasem, kdy si musel odkašlat, jí nařídil, aby vešla dovnitř. Jakmile uposlechla, mříže za ní zaklaply a cvakl zámek.

A tak se Paris ocitla ve vězení.

Představovala si to už mnohokrát a realita byla v něčem lepší a v něčem horší. Bylo to tu větší, než očekávala, a měla jen jednu spolubydlící, ženu, která spala na opačné straně cely. Jednu bosou nohu měla spuštěnou z pryčny a bylo jí vidět špinavé chodidlo. Těsné, neonově žluté šaty pokrývaly skvrny nedefinovatelného původu, ale alespoň ji nenutili se převlékat. Drží ji tu zřejmě za něco jiného než za vraždu.

Cela vypadala čistě, ale ostré světlo ukazovalo šmouhy po nedávném vytírání. Podle pachu, ulpívajícím ve vzduchu, to byly zvratky a moč.

Zdi vypadají lepkavě a jsou natřené béžovou barvou odstínu slabého čaje a v rohu u stropu je sleduje kamera.

U zadní stěny cely, přímo vedle telefonu na zdi, je do plastu zalisovaná cedulka s telefony nejméně tří společností poskytujících kauce. S trochou štěstí je nebude potřebovat. Zvedá sluchátko

a vyťuká jedno z mála telefonních čísel, které zná z paměti. *Zvedni to, zvedni to, zvedni to...*

Hlasová schránka. *Do prdele*. Slyší svůj vlastní hlas, jak vybízí volajícího, aby zanechal zprávu.

„Henry, tady Paris,“ říká tiše. „Zkusím ti zavolat na mobil. Jsem v průšvih.“

Zavěsí sluchátko, čeká, až se ozve znovu tón, a vytáčí druhé číslo, které zná z paměti. I tenhle hovor padá do hlasové schránky. Její spoluvězenkyně si sedá, mastné vlasy jí padají do tváře. Měří si Paris nepřítomným pohledem. Kolem očí má rozmazané skvrny od líčidel.

„Já tě znám.“ Artikuluje nezřetelně a těžce. I přes vzdálenost mezi nimi z ní Paris cítí pach připomínající jídlo zahnívájící v palírně whisky. „Už jsem tě viděla. Ty jsi někdo slavný.“

Paris předstírá, že ji neslyší.

„Ty jsi ta holka, co si vzala toho dědulu.“ Žena přivírá oči a snaží se zaostřit pohled. Když Paris nereaguje, pokračuje: „No jo, chápu to, prostě jsi princezna a nebudeš se se mnou zahazovat. Tak táhni do prdele, princezno.“ Znovu se ukládá na pryčnu. O deset vteřin později znovu usíná s otevřenými ústy.

Na zdi před celou visí velké hodiny a Paris čeká přesně čtyři a půl minuty, než znovu zdvihne sluchátko. Tentokrát se dovolá okamžitě.

„Tady Dech oceánu.“

„Henry,“ Paris při zvuku hlasu svého obchodního partnera zaplavuje pocit úlevy. „Díky bohu.“

„Do prdele, Pé! Jsi v pořádku?“ Henry má v hlase starost. „Zrovna jsem to slyšel o Jimmym. Zlato, je mi to hrozně líto. Já nechápu, jak –“

„Henry, oni mě zatkli.“ Sama nemůže těm slovům uvěřit. „Jsem v cele ve vězení King County.“

„Já to viděl. To je taková blbost –“

„Tys to viděl? Ve zprávách?“

„Ve *zprávách*? Je to všude na tiktoku.“ Slyší v pozadí nějaké zvuky a pak klapnutí zavíraných dveří, což znamená, že si Henry odnesl sluchátko do kanceláře. „Nějaký turista v parku tvoje zatčení natočil a nahrál ho tam. Momentálně je to nejsledovanější video vůbec.“

To samozřejmě není nijak překvapivé, ale když to Henry vyslovil nahlas, jako kdyby se to stalo skutečností. Paris polyká, aby se zbavila paniky, a připomíná si, že hroutit se může později. Bude na to mít spoustu času.

„Henry, poslouchej,“ pokračuje. „Potřebuju, abys mi zavolal Elsie Dixonovou.“

„Jimmyho kamarádku? Tu právničku, co vám zpívá na mejda-
nech?“

„Přesně tu. Nemám tu svůj telefon, neznám její číslo.“

„Najdu na googlu její kancelář.“

„Nebude tam, je přece neděle. Ale když se mi podíváš do stolu, najdeš tam její vizitku a na ní číslo mobilu. Popros ji, aby hned přišla do vězení, ano?“

„Vizitku tu nevidím.“ Slyší, jak jí Henry prohledává zásuvky. „Ale neboj se, na něco už přijdu. Já myslel, že obhajoby nedělá.“

„Začínala kdysi jako veřejný obhájce,“ říká Paris. „A je to jediný právník, kterého znám.“

„Bože, Pé...“ odpovídá Henry s upřímným šokem v hlase. „Nemůžu uvěřit, že sedíš ve vězení. Vypadá to tam jako ve filmech?“

Paris se rozhlíží. „Skoro tak. Ale je to prázdnější.“

„Můžu ti něco donést? Polštář? Knížku? Nebo pilník?“

Snaží se jí rozesmát, ale jí se podaří jen krátké odfrknutí. „Mám tě ráda. Najdi prosím tu Elsie, ano? A mohl bys taky říct instruktorům, co se stalo.“

„Pé, oni říkají...“ odmlčel se. „Všichni říkají, že jsi Jimmyho zabila. Já vím, že to není možné, protože já tě *znám*. Ty nejsi vrah.“

„Děkuju ti,“ odpovídá Paris a po krátkém rozloučení končí hovor.

Henry byl vždycky kamarád do nepohody a věrný až za hrob.
Ale nezná ji. Ne doopravdy.
Nikdo ji nezná.

KAPITOLA 3

Díky zázraku přizpůsobivosti Parisiných zmrtvěl natolik, že už ani nevnímala různé pachy, které zaútočily na její nos hned při vstupu do cely. Bohužel ale nemohla říct totéž o různých zvucích.

Sedí na pryčně s rukama v klíně a ze všech sil se snaží ignorovat chrápání své spoluvězenkyně a občasné útržky rozhovorů v ostatních celách. Všechno bude v pořádku. Elsie tu bude každou chvíli a ona už bude vědět, co má dělat, protože je to právnička a právníci takovéhle věci ovládají.

Jenže ona není jen právnička. Je to Jimmyho nejlepší přítelkyně. Seznámili se spolu před padesáti lety na střední škole. To je o celých jedenáct let víc, než kolik je Paris let. Není pochyb, za koho se postaví, a pokud ona uvěří, že Paris skutečně mohla zabít jejího nejlepšího přítele, nikdy se tu neukáže.

Paris doufá, že to tak není.

Mezitím nemůže dělat nic než čekat. A bez telefonu nebo knížky, kterou by se zabavila, může čas trávit jen přemýšlením. A čím déle přemýšlí, tím více se jí zmocňuje bolest nad Jimmyho smrtí. Paris jí ale nechce cítit. Ne teď a tady, protože neví, jak se má vypořádat s takovým zármutkem v situaci, v jaké se nachází. Zavírá oči. Svého manžela sice nezabila, ale navenek to tak rozhodně vypadá.

Nikdo zřejmě nebral vážně fakt, že Paris Jimmyho skutečně velice milovala. Nebyla to ale ta pravá *romantická* láska, přes což se

lidé zřejmě nemohli přenést. Podle lidí se máte vdávat vždycky za někoho, koho šíleně milujete, bez koho nemůžete být ani minutu, natož bez něj žít. Podle téhle definice skutečně mezi ní a Jimmym žádná láska nebyla. Oba vždy stáli pevně nohama na zemi. A trávili většinu času spíš od sebe než jeden s druhým. A *samozřejmě* že by dokázali žít jeden bez druhého. Jimmy prožil bez Paris celých pětadesát let svého života a dosáhl na samý vrchol komediální kariéry. Paris se setkala s Jimmym ve svých šestatřiceti a tenkrát žila sama a naprosto spokojeně. On si uchovával mladé srdce a ona byla empatická a vstřícná. Jejich vztah proto fungoval.

A přesto všechno jediné, co lidé kolem nich dokázali vnímat, byl fakt, že je mezi nimi dvacet devět let rozdíl. Včetně Elsie.

„Celkem nám to spolu klope, nemyslíš?“ řekl jí Jimmy jednou během středečního oběda. To už se vídali asi devět měsíců. „Nepřemýšlela jsi někdy, že se vdáš?“

„Za koho?“

„No za mě, ty trubko.“

Skoro se zadusila toastem s pastrami, který si objednali. Jimmy nedokázal sníst žádný bezmasý sendvič.

„To mě žádáš o ruku?“ zeptala se.

„Nejspíš jo.“

Nebylo to vůbec romantické. Jimmy si na romantiku nepotrpěl, stejně jako ona. Byli prostě dva dospělí lidé, kteří se rozhodli žít společně, a to jim oběma stačilo. Vzali se na Kauai o tři měsíce později, při západu slunce na pláži ve společnosti jen pár přátel. Jimmyho dobrý přítel, slavný hollywoodský režisér, jehož manželka byla ještě mladší než Paris, přivezl ostatní ve svém letadle. Byla tam i Elsie. Ta se dopravila sama, protože po skončení svého druhého manželství už žádného vhodného partnera nenašla, a sám přijel i Henry a jeho dlouholetý partner Brent. Pozvali Boba a Elaine Cavanaughovy ze sousedství. A pak samozřejmě Zoe.

Při pomýšlení na Jimmyho rozvrkočenou asistentku se Paris chtělo do něčeho praštit.

„Peraltová. Je tu vaše právnička.“

Otevírá oči a vidí před sebou tvář toho mladého policisty, který ji doprovázel do cely. Zjistila, že už uběhly tři hodiny. Vzhledem k tomu, že Jimmyho nejlepší přítelkyně bydlí od věznice sotva dvacet minut, si dala s příchodem dost načas.

Ale alespoň je tady. A policista řekl *vaše právnička*, což by mohlo snad znamenat, že jí Elsie přijela na pomoc.

„Garzová,“ zvýšil policista hlas. Parisina spoluvězenkyně se znovu probudila. „Můžete ven na kauci. Tak jdeme.“

Žena si protáhle zívla, postavila se a zamávala na Paris. Nehty měla stejně křiklavě žluté jako šaty. Stále ještě působila opile a skoro narazila do Elsie, která tak tak stačila uskočit. Nakřčila odporem nos, když k ní zavanul opilecký puch.

„Tak čau, princezno,“ utrousila přes rameno a zmizela v chodbě.

Konečně může její právnička vstoupit dovnitř. Elsie Dixonová měří sotva sto šedesát centimetrů, ale na okolí působí, jako kdyby měla metr devadesát. Strříbrné vlasy má ostříhané na mikádo těsně pod bradu, což je její typický účes, a je oblečená, jako kdyby se chystala na dámský dýchánek – někde na lodi v tropech. Její růžové botky ladí s volnou růžovou blůzou a sukní s květinovým vzorem a tyrkysový náhrdelník podtrhuje modř jejich očí. Takhle vymóděná chodí normálně.

Elsie má červené a opuchlé oči. Nepozdravila Paris ani se nezeptala, jak jí je. Než se posadila, odmávla rukou z pryčny neviditelné smítka.

„Chtěla jsem do jiné místnosti, ale všechny jsou obsazené,“ hovoří starší žena rovnou k věci. „Takže musíme mluvit tady. I když jsme tu samy, mluv tiše a se sklopenou hlavou. Nikdy nevíš, kdo poslouchá.“

„Díky, že jsi přišla,“ říká Paris tiše.

Elsie neodpovídá. Namísto toho otevírá svůj kufřík a vytahuje z něj linkovaný blok, brýle na čtení a elegantní černožlaté pero s názvem její firmy na boku. Elsie je spoluvlastníkem firmy Strathroy, Oakwood a Strauss, a přestože už jako obhájkyň nepracuje, kdysi tak začínala. Teprve po pár letech práce obhájce si založila vlastní firmu. Dnes zastupuje klienty zejména při obchodních a občansko-právních sporech a Jimmy o ní vždycky říkával, že je u soudu tvrdá jako kámen.

Paris netuší, jak moc jí Elsie dokáže v téhle situaci pomoci, ale je jí vděčná, že alespoň přišla. Vždycky byla ve všem na Jimmyho straně a od samého začátku jejich vztahu se k Paris stavěla podezřívavě. Ten večer, kdy se setkaly poprvé, se Elsie Jimmyho zeptala přímo, jestli s ním ta mladá holka chodí jen kvůli zelené kartě. To už měla v sobě třetí sklenici chardonnay, ale přesto to byla nevhodná otázka.

„Jako kdyby jí vůbec nedocházelo, že už mám americké občanství,“ pěníla později Paris, když se o tom s Jimmym bavili. „Zeptala by se mě na to, kdybych byla bílá?“

„Zeptala se tě na to, protože na tebe žárlí.“ Jimmy jí něžně odhruzl z obličejce pramen vlasů. „Popravdě – na střední jsme spolu chodili. Já byl třídň šašek a ona premiantka, a když jsem se přestěhoval po maturitě do LA, zlomilo jí to srdce. Na žádnou z mých lásek není ze začátku hodná. Ale ona to rozdýchá. Vždycky to tak je.“

Po nějaké době se Paris s Elsie naučily spolu vycházet, protože zjistily, že se shodnou na dvou důležitých věcech: obě se obávaly Jimmyho rozhodnutí vrátit se do showbyznysu v jeho čtyřiašedesáti, ačkoliv každá z jiného důvodu, a obě z toho rozhodnutí vinily Zoe. Jestliže se Paris podaří přesvědčit Elsie, že Jimmyho nezabila, dokáže o tom pak už přesvědčit každého.

„Já jsem Jimmyho nezabila,“ vyhrkne nakonec, protože už to ticho nedokáže dál snášet.

„Kdybych si to nemyslela,“ odtuší Elsie klidně, „nebyla bych tady.“

Paris úlevou vydechne a opírá se zády o zeď. Vlasy se jí ale k něčemu lepší a tak se znovu rychle narovná.

Elsie cvaká perem a zkouší, jestli píše. Kontroluje, zda má čisté brýle, a o lem blůzy čistí nějakou šmouhu. Ruce má neklidné, jako kdyby se do nich promítaly její pocity. Jako kdyby se bála zastavit, protože by jí naplno došlo, jak strašná věc se stala.

Protože strašné to bylo.

„Elsie, je mi to tak líto –“

„Nemáme moc času, takže tohle si necháme na později, ano?“ Elsiin hlas, na rozdíl od jejích rukou, je ledově klidný. „Teď potřebuju, abys mi odpovídala co nejpřesněji. Za deset minut se máme setkat s detektivem Kelloggovou. Pokoušela se tě už vyslyšet beze mě?“

„Hned, jak mě přivedli, jsem chtěla právníka,“ říká Paris. „Elsie, Jimmy měl –“

Elsie ji zarazila zdviženou rukou. „To si nech na později. Teď mě nech dělat moji práci. Musíš mi odpovídat na otázky.“

Paris mlčí.

„Mluvila jsi s někým od chvíle, kdy tě zatkli?“

„Ne.“

„A co s tou roztomilou paní tady? S tou, co právě odešla?“

„Neřekla jsem nikomu ani slovo.“

„Dobře.“ Elsie mluví energicky a rychle. „Dobře. Zatkli tě pro podezření z vraždy, ale ještě nevznesli formální obvinění. Ten případ bude hodně sledovaný, takže si nemůžou dovolit chyby. Z toho, co jsem četla v protokolu o zatčení, nemají nic konkrétního. Byla jsi Jimmyho žena, žili jste v jednom domě, takže je normální a přirozené, že byla v té koupelně a... sahala jsi na různé věci. Teď se pořádně zamysli. Kdy jsi zjistila, že je Jimmy mrtvý?“

„Včera v noci,“ říká Paris. „Zrovna jsem se vrátila z Vancouveru –“

„V kolik hodin?“

„Hm, ve dvě... možná v půl třetí ráno. Hodně pozdě.“

„Jela jsi autem, nebo letěla?“

„Jela jsem.“

„Takže jsi hranici překračovala kolem půlnoci?“

„To by mohlo být.“

Elsie si cosi zapisuje do notesu. „A pak bylo co?“

„Když jsem přišla domů, všimla jsem si, že alarm je vypnutý. Ale to bylo normální, Jimmy ho zapínal málokdy. Vždyť ho znáš.“

Elsie kývá, aniž by zvedla hlavu od poznámek.

„Šla jsem rovnou nahoru, do postele. Jimmy vždycky chce vědět, že už jsem doma, i kdyby to mělo být pozdě, takže jsem šla chodbou do jeho ložnice.“

„*Jeho* ložnice?“

„No ano, do jeho ložnice.“

Elsie zdvihá obočí. „Vy spíte odděleně?“

„Ano.“

„Od kdy?“

„Odjakživa,“ říká Paris. „Ani jeden nemáme rádi v posteli dalšího člověka. V noci mu bývá horko, takže sebou pořád hází a neustále mě tím budí.“

Jimmy by nikdy v životě nikomu neprozradil, že spí odděleně, ale ona z toho nedělala vědu. Elsie řekla pravdu – oba preferovali mít postel jen pro sebe. Nic to neznamenalo, ale lidé mají tendenci pořád něco vyvozovat.

„Takže jsi šla do jeho ložnice,“ opakuje Elsie. „Dveře byly otevřené, nebo zavřené?“

„Nevzpomínám si.“

„Snaž se.“

Paris nikdy neviděla Elsie jako právničku a začínala jí připadat trochu děsivá. Bylo těžké uvěřit, že to je tatáž žena, se kterou se už

tolikrát předtím viděly. Na večírku, který Paris a Jimmy pořádali na oslavu svého výročí, seděla tahle žena na pianu se sklenkou vína v jedné ruce a mikrofonem ve druhé a zpívala „If Ever I Would Leave You“ z muzikálu *Camelot*.

„Dveře byly pootevřené,“ odpovídá Paris. „Myslím, že jsem neotočila klikou. Jen jsem na ně zatlačila.“

„Pokračuj.“

„Viděla jsem v koupelně svítit –“

„Moment, zpátky. V posteli se spalo?“

„Já...“ Paris umlká. „Nedívala jsem se na postel. Viděla jsem v koupelně světlo a šla jsem rovnou tam.“

„Byly dveře do koupelny otevřené, nebo zavřené?“

„Napůl otevřené. Když jsem vešla, viděla jsem ho ve vaně.“

„A co přesně jsi tam viděla?“

Paris se zhluboka nadechuje a zavírá oči. Stále ještě vidí Jimmyho ležet v té vaně. Měl na sobě kraťasy a tričko a hlavu měl otočenou v nepřírozeném úhlu k jedné straně. Oči měl otevřené. Jedna ruka mu visela přes okraj vany do poloviny naplněné rudou vodou. Nejen vodou. Krví. Takovou spoustou krve.

„Byl ve vaně.“ Paris slyší svůj hlas a připadá jí cizí. „Vypadal jako mrtvý, ale musela jsem se přesvědčit. Vrhla jsem se k němu a sáhla jsem mu na zápěstí a pak na krk. Necítila jsem pulz. A kůži měl studenou.“

A křičela. Nepřestávala křičet.

Elsie na okamžik zavřela oči. „Bylo zřejmé, jak umřel.“

„Ne. Ve vaně bylo příliš mnoho krve.“

„A co jsi dělala pak?“

„Zkusila jsem ho zvednout.“

Elsie vzhledla od poznámek. „Proč?“

„Já vím, že to nedává smysl, ale... já ho tam nechtěla nechat.“

Paris odvrací pohled. „Jenže byl tak těžký a já ho nemohla pořádně

chytit. Když jsem ho zkusila vytáhnout, vyklouzl mi a voda z vany vycákla ven na podlahu i na mě.“

„A co jsi udělala potom?“

„Cítila jsem, že mám něco pod nohou, a když jsem se tam podívala, viděla jsem něco lesklého. Sehnula jsem se pro to... a pak jsem asi uklouzla, protože pak už si na nic nevzpomínám.“

„Ve zprávě stojí, že ses uhodila do hlavy.“

„No, asi.“ Paris se dotkne náplasti na svém čele. „Vím jenom, že když jsem se probrala, ležela jsem tváří na zemi a slunce už dávno vyšlo. Všude byla krev. Někdo křičel a já slyšela svoje jméno. Posaдила jsem se a viděla, že před koupelnou stojí policisté. Když jsem se pokusila postavit, okamžitě vytáhli pistole.“

„Ve zprávě stojí, že jsi držela v ruce břitvu.“

„Já si to neuvědomila, dokud mi to neřekli.“ Paris se podívala Elsie do očí. „Jeden z těch policistů řekl: ‚Paní Peraltová, prosím odložte zbraň,‘ a já se podívala na své ruce a viděla jsem, že držím břitvu. Snažila jsem se jim vysvětlit, že to není žádná zbraň, že je to prostě jen Jimmyho břitva, ale nějak to nešlo.“

„Ve zprávě se říká, že jsi s ní mávala kolem,“ zdvihá Elsie obočí. „Doslova píšou, že jsi s ní *máchala* kolem.“

„Pro boha živého, nic takového jsem nedělala,“ děsí se Paris bezmocně. „Ale chápu, že tak to asi muselo vypadat. Hlava mi třeštila a já jsem je skoro neslyšela, protože Zoe neustále ječela. Když řekli: ‚Položte tu *břitvu*,‘ položila jsem ji. Jenže oni na mě koukali jako na příšeru z hororu. A pak jsem se uviděla v tom zrcadle. Vypadala jsem jako Carrie po maturitním plese.“

„A co bylo dál?“

„Jeden z policistů mi nařídil, ať se pomalu otočím. Nasadili mi pouta a přeříkali mi práva. Když mě vedli z ložnice, Zoe stála pod schody a ječela na mě, jak jsem mohla Jimmyho zabít. A pak ta policistka řekla: ‚Paní Peraltová, zavraždila jste svého manžela?‘“

„A tys na to řekla...?“

„Já řekla, že si nevzpomínám.“

Elsie si povzddechla a vrásky na čele se jí prohloubily. „To nebyla nejchytřejší odpověď.“

„Prostě mi to tak vyklouzlo.“ Paris slyší ve svém hlase zoufalství. „Elsie, já si myslím, že Jimmy se zabil sám. Víím, že to zní šíleně, ale –“

„Vlastně ani moc ne.“ Elsie odkládá pero a dívá se Paris přímo do očí. „Já si ale nemyslela, že by to ještě někdy zkusil.“

Paris zírá s otevřenou pusou. „*Ještě někdy?*“

„Je to už dlouho. Bylo to asi rok poté, co skončil *Princ z Poughkeepsie*. Nedlouho potom, co mu zemřela matka.“ Elsie stojí v očích slzy. „Napsal dopis na rozloučenou a tak. Vlastně mě nepřekvapuje, že ti to neřekl. Hodně se za to styděl. Tenkrát ho na týden hospitalizovali. Podařilo se nám to horko těžko utajit před médii. Ale byla to... těžká doba.“

„Neviděla jsem žádný dopis na rozloučenou.“

„Dohlédnu na to, aby se po něm pátrací tým podíval.“ Elsie má ve tváři nečitelný výraz. Zavírá poznámky. „Budu k tobě upřímná, Paris. Vypadá to špatně. Bez svědka nebo dopisu na rozloučenou tě pravděpodobně obviní z vraždy. Měl přeříznutou tepnu na noze. Prohlásí, že to je vysoce nepravděpodobný způsob sebevraždy, což samozřejmě je.“

Paris se sesunula do sebe.

„Jenže na naší straně máme jednu výhodu,“ říká Elsie, ale než může větu dokončit, přichází policista.

Když klapne mříž, obě ženy vzhlednou. „V místnosti číslo tři vás očekává detektiv Kelloggová,“ říká jim.

Elsie zavírá svůj kufřík. „Odpovídej na všechny její otázky, dokud ti nenařídím mlčet. V tu chvíli zmlkneš, a to okamžitě.“

„Chápu.“

Po cestě chodbou se Paris začínají třást ruce. Konečně to začíná chápat. Jimmy je opravdu mrtvý. Nebude doma, až se tam vrátí. Nebude se jí ptát, jestli má náladu něco ukuchtit k večeři sama, nebo jestli má ugrilovat kus lososa nebo steak. Nepochlíbí ji do vlasů a neřekne: „Cokoliv budeš chtít, zlato.“

Parisin manžel nejspíš nebyl největší láskou jejího života – ten titul stále patří komusi, koho znala před mnoha lety, v jiném životě a jako jiná žena –, ale Jimmy Peralta byl láskou *tohoto* jejího života, toho, který vystavěla na troskách toho starého.

Potlačuje vzlyk právě v okamžiku, kdy stanou před dveřmi číslo tři. V hlavě jí zní nevítaný vtíravý hlas jako had, který rozvíjí své smyčky v tu nejnevhodnější dobu.

Jsi úplně k ničemu. Koukej přestat rvát, než ti znovu zřežu prdel.

KAPITOLA 4

Když teď sedí naproti sobě, Paris si všímá, že detektiv Kelloggová je hezká a vypadá spíš jako herečka, která by někde mohla hrát detektiva ve filmu, než jako skutečná policistka. Její dlouhé blond vlasy sepnuté do culíku jí poskakují nahoru a dolů, kdykoliv pokývá hlavou. Což dělá často.

„Překvapuje mě, že ji zastupujete,“ říká detektiv Elsie. „Byli jste se zavražděným dobrí přátelé, ne? Zřejmě skutečně věříte, že to neudělala.“

„Neudělala to,“ úsečně odpovídá Elsie.

„Víte, než se dostaneme k věci, kde jste byla včera v noci vy, paní Dixonová?“ hlas detektiva Kelloggové zní přátelsky. Stejně jako Elsie má i ona před sebou otevřený zápisník, ale její je maličký, takový, aby ho mohla strčit do zadní kapsy kalhot. Tužkou rytmicky potukává po stole.

„Ptáte se *mě*, kde jsem byla?“

Detektiv se usmívá. „Ptám se každého, kdo Jimmyho Peraltu znal. Jste sice právnickou paní Peraltové, ale byla jste nejlepší přítelkyní pana Peralty. Alespoň tak jsme to slyšeli.“

Elsie si s povzdechem vyměňuje s Paris pohled. „Byla jsem na večeři s přáteli asi do devíti. S radostí vám poskytnu jejich jména stejně jako název restaurace. Dostala jsem se domů kolem půl desáté a šla jsem rovnou do postele.“

„Kdy naposledy jste viděla pana Peraltu?“ Kelloggová stále směje své otázky na Elsie.

„Minulý týden. Myslím, že v pondělí.“

„Bylo to úterý,“ opravuje Paris Elsie. „Odcházela jsem zrovna na hodinu, když ses ukázala.“

Právnička přikyvuje. „Správně, tak tedy úterý. Šli jsme s Jimmym na snídani.“

„Dobrá.“ Kelloggové to zřejmě stačí. „Ptám se proto, že jsme váš hlas slyšeli na kazetě, kterou jsme našli v přenosném přehrávači v koupelně pana Peralty. Nebylo sice snadné sehnat kazetový přehrávač, abychom si ji pustili, ale ano, říkáte jste cosi o tom, že máte nějaké plány.“

„Jimmy si rád nacvičuje své vtipy v koupelně před zrcadlem,“ řekla Paris. V duchu vidí svého manžela před zrcadlem, jak divoce gestikuluje. Ta vzpomínka ji bolí. „Používá k tomu svůj starý přehrávač.“

„Jen díky němu ještě existují výrobci kazetáků,“ dodává Elsie.

„Každý telefon má přece dnes diktafon,“ namítá Kelloggová. „Nebylo by pohodlnější používat telefon?“

Paris i Elsie si odfrkly zároveň.

„Co?“ ptá se Kelloggová a přelétá očima z jedné na druhou. „Proč je to legrační?“

„Jimmy byl staromilec, detektive,“ odpovídá Elsie. „Ještě před čtyřmi lety měl starý flipový telefon a v obýváku má pořád staré video. Takže jak, jsem podezřelá?“

„Ne v tuhle chvíli, ale stát se může cokoliv,“ usmívá se Kelloggová a pak se obrací k Paris. „Takže teď k vám. Podle Zoe Moffattové, asistentky vašeho muže, jste měla být na víkend pryč. Kde jste byla?“

Paris hází okem po Elsie, která kývá hlavou.

„Jela jsem do Vancouveru,“ odpovídá Paris. „Na mezinárodní seminář jógy.“

„Kdo jel s vámi?“

„Nikdo.“

„Kde jste bydlela?“

„V hotelu Pan Pacific.“

„Jak dlouho jste tam byla?“

„Od čtvrtedního odpoledne až do včerejšího večera.“

Kelloggová otevírá složku vedle svých poznámek a listuje dokumenty. „Kdy jste opustila Vancouver?“

„Přijela jsem domů po druhé ráno, možná spíš tak v půl třetí.“

Detektiv Kelloggová se usmívá. „Na to jsem se neptala. Ptala jsem se, kdy jste odjela z Vancouveru. Podle záznamů v hotelu jste si zarezervovala pokoj na tři noci. Proč jste odjela tak brzy?“

„Na tom přece nezáleží,“ přerušuje ji Elsie. „Pohraniční kontrola vám určitě může poslat záznam jejího vozu, když přejížděla hranice do Států. Nebo se prostě podívejte na záznamy bezpečnostních kamer z parku naproti jejich domu.“

„Ten park je spíš jen vyhlídka a poblíž jsou jen dvě kamery. Jedna je nefunkční a ta druhá míří na město, ne na domy.“

„To si děláte srandu,“ sykne Paris.

„Nedělej si s tím starosti,“ říká jí Elsie, ale pak se znovu soustředí na policistku. „Tohle je poměrně jasný případ sebevraždy, detektive Kelloggová. V minulosti Jimmyho Peralty je dlouhá a dobře zdokumentovaná závislost na drogách a deprese a stejně tak pokus o sebevraždu už před mnoha lety.“

„Snad ano,“ souhlasí Kelloggová. „Ale mně vrtá hlavou tohle: Zoe Moffattová, která má vlastní kód ke vstupu do domu, dnes ráno vešla dovnitř, protože s Jimmym měli domluvenou schůzku v deset ráno. Když se pan Peralta v domluvenou dobu neukázal, zavolala nahoru do schodů, a když nikdo neodpověděl, podívala se do garáže, zda tam má auto. Bylo tam, stejně jako auto paní Peraltové, která měla být ještě v Kanadě. Paní Moffattová znovu zavolala, ale nikdo

se neozýval. Protože ani jeden neodpovídal, šla se podívat nahoru a tam našla svého šéfa ležet mrtvého ve vaně a paní Peraltovou na zemi, pocákanou krví a s vražednou zbraní v ruce.“

„Jenže tohle není vražedná zbraň, protože se nejedná o vraždu,“ namítá Elsie. „Ani se nepotvrdilo, že ta břitva způsobila Jimmyho smrt. Jen si to myslíte, protože se našla v koupelně. Lékařská prohlídka odhaduje, že ke smrti došlo mezi devátou večer a půlnocí. Moje klientka tou dobou byla od domu velmi daleko. Proč nepožádáte pohraniční hlídky, aby vám potvrdily čas, kdy překročila hranici, abychom mohly konečně jít domů?“

„Vypadá to, že hraniční hlídky měly včera večer jakýsi výpadek elektroniky, takže zatím nemohou nic potvrdit.“ Detektiv mluví s Elsie, ale nepřestává si zkoumavě prohlížet Paris. „A dokud to nepotvrdí, nevíme, kde se vaše klientka v době manželovy smrti nacházela.“

„Proveďte polohu jejího telefonu,“ říká Elsie.

Kurva.

„To jsme se snažili.“ Kelloggová se opírá do židle a obrací se přímo k Paris. „Jenže se zdá, že celý ten víkend se váš telefon nehnul z domu.“

„Zapomněla jsem si ho doma.“ Paris se snaží, aby její hlas zněl naprosto nezúčastněně a klidně. Při lhaní je vždycky lepší nic neuspěchat a nevysvětlovat víc, než je nutné. „Zjistila jsem to až skoro na kanadské hranici.“

„Takže jste celý víkend byla bez telefonu?“

„Ano.“ Další lež. Paris ani nemrkla.

„To je vážně všechno, co na ni máte?“ Buď je Elsie skvělá herečka, nebo je skutečně tak udivená. Paris by si vsadila na to první.

„Už jsem zadržela podezřelé za mnohem méně závažné věci,“ odpovídá jí Kelloggová. „Protože tohle je *vražda*. Vaše klientka je

skoro o třicet let mladší než její manžel, a to byl náhodou velmi slavný a velmi bohatý člověk.“

„No a? Jimmy odkázal skoro všechno na charitu. Vím to,“ zakládá si Elsie ruce na hrudi. „Jeho závěť jsem sepsovala já. Moje klientka neměla žádný motiv svého muže zabít.“

„To víme. Vyšetřování sotva začalo a můžete si být jistá, že nepřehlédneme žádnou maličkost.“ Detektiv Kelloggová věnuje Paris letmý úsměv. „Vy jste tak trochu záhada, víte to? Zajímá mě, co o vás... zjistím.“

Paris v žaludku exploduje strach a musí se soustředit celou svou vůlí, aby ho na sobě nedala znát.

„Také nezapomeňme na tu zajímavou věc, kterou přiznala při zatčení,“ dodává Kelloggová.

„To myslíte těch pár nesmyslných slov, která řekla poté, co se uhodila do hlavy?“ odfrkla si Elsie. „To není žádné přiznání, ale zmatení. Nechte ji odejít domů, ať může konečně truchlit pro svého manžela.“

„No ano, to také,“ naklání detektiv Kelloggová hlavu, až jí dlouhý plavý ohon poskočí. „Jste vůbec smutná, paní Peraltová? Protože mi tak opravdu nepřipadáte.“

Elsie jí pokládá ruku na paži. „Neodpovídej –“

„Jak prožívám svůj smutek, je moje věc,“ odsekne Paris a naprosto ignoruje varování své právničky. „Je mi líto, jestli vám nezapadám do představy, jak se chová zničená vdova, obviněná z vraždy vlastního manžela. Příště si o tom něco načtu, abych si to pro vás mohla nacvičit.“

Kelloggová se nepřestává usmívat a prstem tůká na své poznámky. „Povězte mi přesně, jak jste ho našla.“

Paris opakuje stejný příběh, který vyprávěla své právničce, a zjišťuje, že napodruhé je to mnohem jednodušší.

„Řekněte mi, paní Peraltová,“ pokračuje Kelloggová, když Paris všechno vypoví. „Pokud si váš manžel vzal život sám, jak jste si obě tak jisté, proč si myslíte, že se pořezal na nohou? Proč ne na zápěstích? Tak by to přece udělala většina lidí.“

„Na to znám odpověď já,“ ujímá se Elsie sebevědomě slova. Paris se k ní překvapeně otáčí. „Když se Jimmy pokusil o sebevraždu tenkrát, pořezal si ruce. Tehdy nezemřel. Ale ta jizva, která mu na předloktí zůstala, mu strašně vadila.“

„Tak *takhle* k ní přišel?“ ptá se Paris Elsie. „A mně namluvil, že propadl skleněnými dveřmi, když byl na drogách.“

„To se taky stalo. Ale *takhle* ta jizva nevznikla.“

Paris se narovnává. Co ještě o Jimmyho minulosti neví? Její manžel měl zřejmě tolik tajemství jako ona sama.

„Já naprosto chápu, že si k tomu vybral místo, které by dokázal snadno skrýt,“ říká Elsie detektivu Kelloggové. „Byl to způsob, jak to do budoucna utajit pro případ, že by přežil.“

„Kdybych nevěděla, že jste jeho přítelkyně, myslela bych si, že to *vy* jste jeho manželka, jak dobře ho znáte,“ říká Kelloggová Elsie. „Stejně ale máme mnoho času na to, abychom si všechno zjistili. Člověk nikdy neví, co se za den dva pátrání objeví.“

Paris začíná pálit žaludek.

„Myslím, že pro dnešek jsme skončily,“ uzavírá Elsie.

„Taky myslím,“ souhlasí Kelloggová.

Elsie vstává a buší na dveře. Detektiv Kelloggová zůstává sedět a zamyšleně si Paris prohlíží, jako kdyby se snažila nahlédnout do jejího nitra. *Hodně štěstí, Ledová královno, zatím se to nikomu nepodařilo.*

„Jak dlouho tu ještě budu muset zůstat?“ ptá se Paris Elsie po cestě zpátky do cely.

„Můžou tě tu držet až sedmdesát dva hodin a pak tě buď budou muset formálně obvinít, nebo tě pustit.“

„Tři dny?“ Paris tiskne právníčce paži. „Elsie, tak dlouho tu zůstat nemůžu.“

„Ani nezůstaneš,“ útěšně jí poklepává Elsie po hřbetě ruky. „Vrátím se později. Prozatím se drž. A pamatuj si, nikomu ani slovo. Brzy dokážeme, co se doopravdy stalo.“

Přicházejí k cele. Paris při pohledu na mříže náhle zachvátí klaustrofobie. Dala by cokoliv za to, aby nemusela jít zpátky dovnitř. Jestliže se takhle cítí už teď, jak by asi dokázala přežít skutečné vězení? Nemůže se donutit vstoupit do cely, takže jí policista položí ruku na záda a vstří jí dovnitř. Klapne zámek.

„Paris,“ říká Elsie rozehvělým hlasem a Paris se otáčí. „Proč mi Jimmy neřekl, že se něčím trápí? Vždycky mi říkal všechno. Jak to, že jsem si toho nevšimla? Kdybych to věděla, mohla bych –“ Hlas se jí láme.

Paris natahuje přes mříže ruku. „Ty jsi Jimmyho znala ze všech nejlíp. Dobře víš, jak těžko se mu přiznávalo, že v něčem potřebuje pomoc. Zoe byla v domě skoro denně, a ani ona to nepoznala. Tak jak bys to mohla poznat ty?“

Elsie přikyvuje a letmo jí na rozloučenou tiskne ruku. Paris ví, že její slova Elsie trochu utěšila, a navíc měla pravdu. Elsie ani Zoe nemohly vědět, že Jimmy není v pořádku.

Protože ani Paris to nevěděla.

Poté, co Elsie odešla, Paris znovu zavolala Henrymu.

„Já nevím, jak dlouho tu budu,“ říká mu Paris. „Omlouvám se, vím, že ti to tím neulehčuju.“

„Já to zvládnu,“ odpovídá Henry, ale Paris v jeho hlase cítí větší nervozitu než předtím. „Všichni tady za tebou stojíme. Pár lidí se mě chodilo vyptávat, kvůli tomu videu se zatčením, ale já všem připomínám, že zatčení není totéž jako obvinění.“